Karı Seven
Ejderha
Yavuz DEMİRKIRAN

Karı Seven Ejderha

Yavuz DEMİRKIRAN

Ejderha Vadisi'nde güneş her zaman sıcak ve altın rengi parlardı. Oradaki ejderhalar sıcak kayaların üzerinde uyuklamayı ve buharlı havuzlarda yüzmeyi severdi. Ama genç Frostwing farklıydı. Ailesi sıcağın tadını çıkarırken o gölgede oturur, serin ve yumuşak bir şeyin hayalini kurardı. Soluk buz mavisi pulları parıldarken içini çekti. 'Keşke gerçek karı görebilseydim,' diye fısıldadı.

Frostwing'in annesi Ember, endişeli altın gözlerle onu izliyordu. Kızıl pulları güneş ışığında parlarken uzun boynunu ona doladı. 'Burada hiç mutlu görünmüyorsun,' dedi yumuşak bir sesle, kehribar taşlı kolyesine dokunarak. 'Vadi bizim evimiz.' Frostwing ona burnunu sürttü. 'Seni seviyorum, anne,' dedi. 'Ama kalbim soğuk ve karlı hissediyor.'

Lavanta grisi pulları ve yuvarlak gözlükleriyle Büyükanne Thaw, krem rengi şalına sarınmış örgü örüyordu. Frostwing'e beyaz kar taneleri işlemeli gök mavisi bir atkı yapmıştı. 'Soğuk kalpler soğuk yerler ister,' dedi bilgece, gümüş bıyıkları seğirerek. 'Bırak gitsin, Ember. Yolunu bulacaktır.' Anne Ember içini çekti, ama başını salladı. 'Dikkatli ol, benim küçük kar ejderham,' dedi.

Böylece Frostwing yola çıktı, ayazlı kanatları çırpınıyordu. Ormanların ve nehirlerin üzerinden kuzeye doğru günlerce uçtu. Hava soğudu ve nefesi küçük bulutlar gibi buharlaştı. Buna bayıldı! Sonunda beyazlara bürünmüş bir dağ kasabası gördü. Kar taneleri yanaklarına kondu ve sevinçle güldü. 'Benim yerim burası!' diye haykırdı.

Kasabada çocuklar kızak kayıyor ve kar ejderhaları yapıyordu. Kırmızı ponponlu şapkalı, yeşil montlu bir kız ona el salladı. 'Merhaba! Ben Pip!' diye seslendi. 'Sen gerçek bir ejderha mısın?' Frostwing yumuşakça yere indi. 'Ben Frostwing,' dedi utangaççça. Pip'in çilli yüzü aydınlandı. 'Gel, herkesle tanış!' Pençesini tuttu ve onu kasaba meydanına doğru çekti.

Kasabalılar meraklı ve dostça etrafına toplandı. 'Karı seven bir ejderha!' diye sevindiler. Fırıncı ona sıcak bir tarçınlı çörek verdi. Belediye başkanı pençesini sıktı. 'Hoş geldin, Frostwing!' dedi. Pip ona en güzel kızak tepesini ve donmuş göleti gösterdi. Frostwing'in kehribar gözleri parladı. Kendini hiç bu kadar evinde hissetmemişti. 'Keşke ailem bunu görebilseydi,' dedi.

Frostwing çocuklara dev bir kar ejderhası yapmalarında yardım etti. Ayaz nefesiyle buz sarkıtlarından boynuzlar yaptı. Pip havuçtan bir burun yerleştirirken güldü. 'Sen gelmiş geçmiş en iyi kar heykeltıraşısın!' dedi. Birlikte kızak kaydılar, yumuşak kar yığınlarına yuvarlandılar. Frostwing'in mavi atkısı rüzgârda dalgalandı. İlk kez gerçekten mutlu hissetti. Ama geceleri annesinin sıcak kucağını özledi.

Bir akşam Frostwing karlı bir tepede tek başına oturdu. Ejderha Vadisi'ni, Büyükanne Thaw'ın hikâyelerini ve Anne Ember'in yumuşak gülümsemesini düşündü. Yanagında bir gözyaşı dondu. Pip onu orada buldu. 'Ne oldu?' diye sordu. 'Burayı seviyorum,' dedi, 'ama ailemi özlüyorum.' Pip yanına oturdu. 'Belki ziyarete gelebilirler?' diye önerdi. Frostwing'in gözleri büyüdü. 'Sence gelirler mi?'

Pip'in bir fikri vardı. 'Onlara bir mektup gönderelim!' Karlı kasabanın resmini çizdiği bir not yazdı. Frostwing küçük bir kar tanesi çizimi ekledi. Notu dost canlısı bir kar kirazkuşuna bağladılar. 'Güneye, Ejderha Vadisi'ne uç!' dedi Pip. Kuş cıvıldadı ve uçup gitti. Frostwing o bir nokta olana kadar izledi. 'Şimdi bekleyeceğiz,' dedi, kalbi umutla dolu.

Günler geçti ve Frostwing, Pip'e pencerelerde nasıl ayaz desenleri yapılacağını gösterdi. Pip ona buz pateni yapmayı öğretti. En iyi arkadaş oldular. Ama Frostwing yine de her gün gökyüzünü izliyordu. Sonra bir sabah tanıdık bir şekil belirdi. 'Anne!' diye bağırdı. Ember kara indi, titriyordu. 'Burası çok soğuk!' dedi, ama gülümsedi. Büyükanne Thaw şalına sarınmış halde onu izledi. 'Sana yerini bulacağını söylemiştim,' diye kıkırdadı.

Anne Ember karlı kasabaya ve gülümseyen insanlara baktı. 'Burada gerçekten mutlusun,' dedi yumuşakça. Frostwing başını salladı. 'Mutluyum. Ama sizi de seviyorum.' Ayazlı kanatlarıyla ona sarıldı. Ember de ona sarıldı. 'O zaman sık sık ziyarete geliriz,' dedi. 'Sen de bizi özlediğinde vadiye gelebilirsin.' Frostwing'in kalbi karda bile sıcacık hissetti.

Büyükanne Thaw, Frostwing'e sıcak kırmızı ve serin mavinin birlikte örüldüğü yeni bir atkı verdi. 'İki ev için,' dedi. Pip ve kasabalılar bir ziyafet hazırladı. Sıcak çorba içip güldüler. Ember kızak kaymayı denedi ve bir kar yığınına yuvarlandı. Herkes alkışladı. 'Belki kış o kadar da kötü değil,' diye itiraf etti Ember, pullarındaki karı silkeleyerek. Frostwing ışıl ışıl gülümsedi. İki dünyası bir araya geliyordu.

O kış Frostwing önemli bir şey öğrendi. Yeni bir evi sevebilir ve eski evini yine de yakın tutabilirsin. Ailesi artık onu daha iyi anlıyordu. Karın onu nasıl parlattığını gördüler. Kasabalılar da onun ailesini ne kadar sevdiğini gördü. Pip ona kırmızı ve mavi iplikten örülmüş bir dostluk bilekliği verdi. 'İki evin için,' dedi. Frostwing onu hep taktı.

Bahar gelince Frostwing bir ziyaret için Ejderha Vadisi'ne uçtu. Herkese kartopu savaşlarını ve buz patenini anlattı. Büyükanne Thaw gözlerinde bir pırıltıyla dinledi. Anne Ember gülümsedi. 'Gelecek kış hep birlikte dağ kasabasına gideceğiz,' diye söz verdi. Frostwing'in kehribar gözleri parladı. 'Gerçekten mi?' diye sordu. 'Gerçekten,' dedi. 'Çünkü ev, birlikte olduğumuz her yerdir.'

Frostwing karlı dağ kasabasına döndü, ama ailesini istediği zaman ziyaret edebileceğini biliyordu. Onu olduğu gibi seven arkadaşları vardı. Ve onun serin kalbini anlamayı öğrenen bir ailesi vardı. Her kış ejderhalar kasabayı ziyaret etti. Sıcak battaniyeler ve hikâyeler getirdiler. Kasabalılar kakao ve kızaklar getirdi. Herkes birlikte kutladı. Frostwing'in mavi atkısı rüzgârda dalgalandı ve o mutluydu.

Ve böylece, karı seven ejderha dünyadaki yerini buldu. Farklı olmanın bir armağan olduğunu öğrendi. Ayazlı kanatları onu iki ev arasında taşıdı ve ikisi de sevgiyle doluydu. Büyükanne Thaw her zaman, 'Kalp nereye ait olduğunu bilir,' derdi. Frostwing'in kalbi kara ve ailesine aitti. Ve bu, hepsinin en güzel duygusuydu.